

На ранній весні-провесні,  
Гей, на світанню гук.

Ой за горами, за високими,  
Там за морями та за глибокими,  
Ще й за шляхами несходимими —  
Рано-пораненьку Ясне Сонечко сходило,  
Ясне Сонечко сходило, братів своїх, Вітрів, до себе іскликало,  
До них словами промовляло:  
"Брати мої!  
Вітри мої!  
Брати мої любі, милі,  
Вольні, прудкокрилі!  
А станьте ви на рівні ноги:  
На гори, доли, на людяні шляхи, на перелogi —  
Летіть-співайте,  
Про мене, вашого брата старшого, Ясного Сонечка,  
Людям повідайте.  
А уже ж я та не по-зимньому грію:  
Зоря з зорею перемигнутися не вspiє,—  
Як я поломенію".

Тeє Вітри зачували,  
На рівні ноги ставали,  
На різні сторони свої дужі крила розправляли.

На ранній весні-провесні,  
Гей, на світанню гук.

Що перший Вітер молодий —  
Лукавий Сніговій —  
Та так собі подумав, так помислив:  
"А чи не краще б було,  
Коли б ти, братіку мій, Ясне Сонечко, та по-зимньому ісходило?

Бо цю землю тільки пригрій —  
То вже й клопіт імій".  
Тож перший Вітер — Сніговій-Морозище —  
Летить, гуде, свище,  
Снігом хати обкидає,  
З людей насміхає:  
"Це вас, — каже, — Сонечко веснянеє вітає".

Тоді теє люди зачували,  
Одне д'одного словами промовляли:  
"Ой не будь, видно, весні, як об Різдві грому,  
Коли до нас говорять по-чужому".

На ранній весні-провесні,  
Гей, на світанню гук.

Що другий Вітер молодий —  
Безжурний Буровій —  
Та так собі подумав, так помислив:  
"Хай собі Сонечко як завгодно сходить —  
Чи по-зимньому,  
Чи по-весняному,  
Аби мені було можна пити-гуляти,  
Свою душеньку потішати".  
Тож другий Вітер налітає,  
Людям хати перекидає,  
Гірко так насміхає:  
"Це вас, — каже, — люде, весна та воля вітає".

Тоді теє люде зачували,  
Одне д'одного словами промовляли:  
"Як отака весна, як отака воля —  
Проклята ж наша доля!"

На ранній весні-провесні,  
Гей, на світанню гук.

Що третій Вітер молодий —  
Ласкавий Легіт-Теплокрил —  
Та так собі подумав, так помислив:  
"А спасибі Богові, що Сонечко на весну повернуло,  
А то б земля була навік схолонула, заснула".  
Тож третій вітер летить, співає,  
До всіх із ласкою та по-рідному промовляє,  
Жодного села, хатинки не минає,  
У драну шибку ще й пучками поторохкає-пограє:  
"А вставайте,— каже,— люде. Сонце вам усміхається,  
Вашого плуга земля дожидається".

Отоді тее всі люди зачували,  
Із хат з піснями вихождали,  
З великої радості святую землю цілували —  
Господа Милосердного прославляли!

На ранній весні-провесні,  
Гей, на світанню гук.